

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Jana Valentovičová

Vylet do Pekla

čte ní
pro
prvníáč
ky

GRADA

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Jana Valentovičová

Vylet do Pekla

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Mgr. Zuzana Pospíšilová

VÝLET DO PEKLA

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4644. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4034-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7587-6 (elektronická verze ve formátu PDF)

Obsah

Předmluva	7
Odměna	9
Jede se na výlet!	13
V Pekle	17
Výprava k rybníku	21
Podivné zvuky	25
Noční dobrodružství	29
Pekelná brána	33
Velké štěstí	37
Seznámení	41
Plán	45
Kvido zachránce	49
Návrat	53
Překvapení u snídaně	57
Let na kouzelném plášti	61
Nazlobený Luciper	65
Loučení	69

Předmluva

Když paní učitelka dětem oznámila, že pojedou na školní výlet do Pekla, byli všichni překvapení. Děti si hned představily opravdové peklo s umouněnými čerty. Některé se bály, jiné se těšily, ale paní učitelka vysvětlila, že jedou do městečka, které se sice jmenuje Peklo, ale s čerty nemá nic společného.

Tehdy ještě nevěděla, jak moc se mýlí. Lukáš, Marek, Vojta a Alice se totiž do opravdového pekla na vlastní oči podívali. Měli štěstí, že narazili na hodného čertíka, jinak by se už z pekla nikdy nevrátili.

A co vy, milí čtenáři, vy už jste v pekle někdy byli? Že ne? Tak se společně s hrdiny této knížky vydejte vstříc čertovskému dobrodružství.

Odměna

Paní učitelka dnes vešla do třídy ještě o něco veseleji než jindy. „Mám pro vás překvapení,“ řekla tajemně.

„Ach jo, zase další diktát?“ zašklebil se Oliver.

Paní učitelka zavrtěla hlavou. Nenechala žáky dál hádat. Řekla jim to sama. „Milé děti, protože jste byly moc šikovné a hodně jste se toho naučily, pojedeme na školní výlet.“

„Jupí, hurá, paráda,“ ozývalo se z lavic.

„A kdy?“ chtěla vědět Natálka.

„Už za dva týdny. Budeme tam dokonce dvě noci spát. Pojedeme na třídenní výlet!“ oznámila paní učitelka. Nadšení nebralo

konce. Kluci vyskakovali z lavic a holky radostí skoro pištěly.

Když paní učitelka děti utišila, s úsměvem se zeptala: „Nikoho nezajímá, kam pojedeme?“

„Kam? Kam pojedeme?“ ptali se jeden přes druhého.

„Pojedeme se podívat do Pekla,“ řekla významně paní učitelka. V tu ránu bylo ve třídě ticho. Někteří si mysleli, že si z nich paní učitelka dělá legraci, jiní se trochu báli. V pekle jsou přece čerti, a s těmi je lépe si nezahrávat.

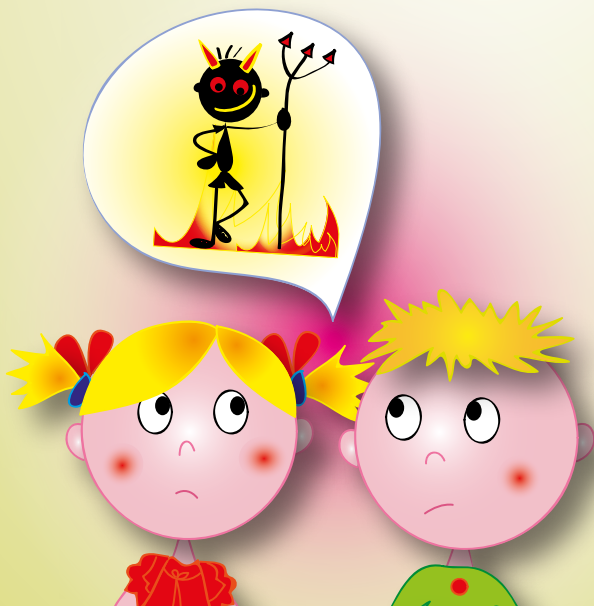
„Do opravdového pekla?“ prolomil ticho Honzík.

Paní učitelka se nepřestávala usmívat. „Ano, je to opravdové Peklo. Ale jiné, než

si myslíte. Je to malé městečko, které se jmenuje Peklo. Okolo je krásná příroda. Tam budeme vyrážet na procházky.“

Bylo vidět, jak se některým dětem ulevilo. Bály se, že budou muset spát v pohádkovém pekle se špinavými čerty.

Děti si pak musely do deníčku zapsat všechno o výletě. Kdy se jede, kam se jede a kolik se vybírá peněz. Do konce vyučování už se děti nedokázaly pořádně soustředit. Myslely jen na to, jaké to asi bude v Pekle.

Jede se na výlet!

Dva týdny uběhly jako voda. Konečně nadešel ten toužebně očekávaný den odjezdu.

„Máš sbaleno všechno? Nezapomněl jsi na kapesníky? A ne abys utratil všechny peníze!“

„Jo, mám,“ odsekl Lukáš a dál si jezdil po koberci s autíčkem. Pak si vzpomněl, že by ho mohl i s gumovým dinosaurem přibalit do cestovní tašky.

„Pojď se ještě honem nasnídat!“ popoháněla maminka Lukáše. „Jinak to nestihneme a oni odjedou na výlet bez tebe!“

V jiných rodinách to vypadalo úplně stejně. Rodiče pobíhali po bytě a děti se nemohly dočkat.

Před školou už stál zájezdový autobus a kolem něj postávaly hloučky dětí i dospělých.

„Seřad'te se do dvojic, ať vás spočítám,“ pobídla je paní učitelka, když se zdálo, že už nikdo nechybí.

Děti se seřadily a paní učitelka počítala. „... osmnáct, dvacet, dvacet dva, dvacet čtyři. Nikdo nechybí, můžeme nastoupit do autobusu.“

Děti nastupovaly do autobusu, tatínkové ukládali tašky a kufry do zavazadlového prostoru a maminky mávaly a posílaly vzdušné pusinky.

Autobus nastartoval, když vtom si paní učitelka všimla běžící postavy. Byla to Miluška Chládková. Ráno se nemohla

rozhodnout, jaké si vezme oblečení a jaký si vyrobí účes, aby se klukům líbila.

„Stát!“ zavelela paní učitelka. „Jak je to možné? Vždyť jsem vás napočítala dvacet čtyři.“

„Prosím,“ přihlásila se Adélka. „Čejku jste počítala dvakrát. On totiž z první řady přeběhl znovu do poslední!“

Paní učitelka byla vyvedená z míry. Když nasedla i Miluška, znovu děti přepočítala na sedadlech. To bylo jistější.

Nikdo nechyběl, tak mohli vyrazit. Cestou si opakovali písničky, které se naučili v hudební výchově.

V Pekle

„Tak jsme v Pekle,“ zaradovala se paní učitelka, když autobus zastavil. Děti vystoupily a nevěřícně se kolem dokola rozhlížely. Jirka se při vystupování málem skutálel ze schodů, protože se polekal dřevěného čerta, který seděl na lavičce.

Všude bylo mnoho čertů a čertíků. Ze dřeva nebo z keramiky. Střechu penzionu, který se jmenoval U Čerta, zdobila veliká rohatá hlava. Když děti vystoupily, přivítal je pan hostinský. Měl na sobě chlupatou zástěru a k hlavě měl gumičkou připevněné rohy.

„Tak vás pěkně vítám. Já jsem Čert,“ řekl s úsměvem. „Vladimír Čert,“ dodal, když se paní učitelka zdráhala podat mu ruku.

„Ten je ale určitě opravdový,“ špitla Verunka. Katka souhlasně přikývla.

„Dobrý den, pane Čerte,“ řekla nesměle paní učitelka. „Když jsem objednávala výlet do Pekla, netušila jsem, že nás ubytuje samotný čert.“

Pan Čert se hlasitě rozesmál a děti se honem schovaly za paní učitelku: „Snad se mě nebojíte?“ zeptal se vlídně.

Paní učitelka pokrčila rameny. Hostinský si proto sundal rohy a čertovskou zástěru. Najednou vypadal jako obyčejný strejda.

„Takto je to mnohem lepší,“ prohlásila s úsměvem paní učitelka.

„Určitě vám po dlouhé cestě vyhládlo, nemám pravdu?“ zeptal se pan hostinský.

Děti souhlasily. Tašky nechaly naskládáné na jedné hromadě. Umyly si ruce a posadily se ke stolům ve velké jídelně. U krbu hlídkovali dva hlinění čerti. Vysoké dřevěné židle měly ozdobné vyřezávané rohy. Každá byla jiná, a tak se děti pošťuchovaly, kdo má rohy největší a kdo zase nejkrásnější.

Za moment byla na stole polévka. „To je gulášová Z čertova kotlíku,“ prozradil jim hostinský a popřál dobrou chuť. Pak přišla na řadu Čertova kopýtka nasladko. To byly voňavé lívanečky. Děti se olizovaly až za

ušima a na Peklo si pomalu začínaly zvykat.

Dokonce se jim tu moc líbilo.

